

[Villumsen.]

en anden Fare, nemlig den, at Trykket over for de sociale Udvalg vilde blive meget stærkere, idet man vilde sige til disse Udvalg: Lad kun være at stille jer saa karligt an, for det er jo os selv, der skal betale Pengene tilbage. Jeg tror, det er en meget farlig Udvikling at komme ind i.

Til det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, som udtalte, at Socialreformen havde bevirket, at store Befolkningsgrupper, som paa et tidligere Tidspunkt ikke havde kunnet tænke sig at søge social Understøttelse, nu var tvunget dertil, vil jeg sige, at jeg kender kun een saadan stor Befolkningsgruppe, nemlig de arbejdsløse, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at de arbejdsløse ikke har noget som helst Ønske om at søge Understøttelse paa Socialkontoret. Jeg finder, at der ligger et stort Ansvar paa Venstre og de Konservative i denne Sag, idet det navnlig for Tusinder af de unge arbejdsløse Vedkommende er saadan, at de kunde være holdt uden for Socialunderstøttelsen, hvis man havde vedtaget de her i Rigsdagen forelagte Lovforslag om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Den Kritik, det ærede Medlem her retter mod Socialreformen, vender derfor Brodden mod de Partier, som ikke selv har gjort noget for at holde de unge arbejdsløse borte fra social Forsorg.

Søren P. Larsen: Jeg skal kun gøre nogle enkelte Bemærkninger, først til Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Villumsen, som mente, at jeg havde gjort mig lystig over det Tilfælde, jeg berettede om en Mand, hvem jeg havde spurgt, hvordan man i hans Kommune stillede sig over for Tilbagebetalingen af modtagen Kommnehjælp. Jeg vil meget protestere imod, at det skulde være Lystighed, jeg lagde for Dagen, og naar jeg senere efter Mødet hvisker Navnet paa vedkommende Person i Øret paa det ærede Medlem, saa tror jeg, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at nogen Humorist var den Mand slet ikke. Det foregik paa en meget alvorlig Maade. Manden sagde rent ud: Det er en Bestemmelse, som vi kun bruger i ganske særlige Tilfælde, f. Eks. naar en Mand har vundet i Lotteriet. Og da jeg gaar ud fra, at det ikke er de smaa Gevinster paa de 120 Kr., der kan være Tale om, føjede jeg til for egen Regning her i Salen, at det naturligvis maa være de større Gevinster, der er Tale om. Jeg tror ikke, vi vedblivende kan tolerere, at man paa den Maade lader Paragrafferne sove,

naar vi har en Lovgivning, der fastlægger Tilbagebetalingspligten, Erstatningspligten — saa nemt kan man ikke komme om ved det. Her er en Opgave for Socialministeriet. Lov er Lov, og Lov skal holdes, og hele det Spørgsmaal maa naturligvis tages op.

Vi har nu hørt den højtærede Socialminister argumentere for de Ændringer, han har foreslaaet vedrørende Kommnehjælpen. Den højtærede Minister siger til mig: Ministeriet har ingen Erfaringer, hvor skulde Ministeriet have Erfaringer fra vedrørende Kommnehjælpsbestemmelserne? Og saa bliver den højtærede Minister helt dristig, saa siger han: Det ærede Medlem har jo heller ingen Erfaringer. Nej, højtærede Minister, men jeg har heller ikke stillet Forslag til Lovændringer. Det plejer dog at være saaledes, at naar en Minister møder frem med Lovforslag, der tilsigter Ændringer af bestaaende Lov, har han en Række Kendsgerninger bag sig, ført frem i Bemærkningerne til Lovforslaget, som motiverer Ændringerne, saa det næsten ligger klart for Rigsdagen, at der er ingen Vej uden om, vi maa bøje os for den saglige Argumentation, Ministeriet fører frem. Jeg sagde i Gaar, saa elskværdigt jeg kunde, at Ministeriets Stilling over for hele dette Problem er mere følelsesbetonet end forstandsbetonet. Jeg synes, at den højtærede Ministers Opgivelse af at føre nogen Argumentation for dette Forslag, stærkt understreger dette, for hvor er saa Begrundelsen for at kræve Ændringer?

Nej, hele det Spørgsmaal bliver man vist nødt til at tage op paa en anden Maade, nemlig saaledes, at man spørger de Organer, der paa første Haand har med Administrationen af hele dette Forhold at gøre, hvordan Virkningerne i den Tid, der er gaaet, har været, hvordan man stiller sig over for Udformningen af de forskellige Paragraffer, og saa faar deres Syn paa Sagen at vide. Saa først kan der efter min Opfattelse være Mulighed for at stille Forslag om Ændringer. Nu siger den højtærede Minister, at det kan ikke være opmuntrende for Manden, at han skal vente i to Aar paa at faa opgivet; det forekommer mig, at den højtærede Minister sagde, at det kunde jo næsten ikke betale sig for en Mand, hvis han skulde vente saa længe. Ja, det kan jo ikke være nogen særlig Argumentation paa de Omraader, men det bliver jo en af de Opgaver, som Udvalget maa faa, at undersøge, om der er Begrundelse eller ikke for de Forslag, der er fremsat vedrørende Kommnehjælpen.